

Plantar una falla a Mollet

Que planteu una falla a Mollet no significa que heu trobat la pedra filosofal de l'esperit satíric, tan propi dels països del Mediterrani. Però tant s'hi val per a aquesta vetlada en què només evoquem la falla, una falla folla, vostra i meua, que heu ficat per fer fum de diversió i flama d'ociositat ben aprofitada, que sempre és millor que romandre impertèrrit veient passar l'inexorable caminar de l'avorriment.

La falla és, per a mi, la il·lusió d'un bunyol entre els llavis d'una estrella de cinema, que sempre resulta més agradable que les estrelles de les barres, o les barres i estrelles, o la guerra de les estrelles. A la falla hi ha entusiasme i participació, borratxera i estètica de la quotidianitat, loteria i sensibilitat artísticoburlesca. I és que els valencians som així d'exagerats, i una mica pallassos, que de tot hi ha al paradís de Boadella. Agafem qualsevol cosa amb passió, i si és la festa, amb premeditació, traïdoria i nocturnitat. Som així d'acabacases i no hi ha bomba de neutrons capaç de traure'ns d'aquesta, diguem-ne, lúdica conformitat.

Però no tot són flors i violes a la festa, i menys encara a les falles, que han esdevingut al llarg de molts anys símbol de la imbecilitat oficialista. Compte, doncs, amb això del fallerisme. Allò que anomenen «coentor» allà baix, que tant ha enfangat el ritual faller esquitxant-lo amb folklores i artificis patrioters per tal «d'ofrendar noves glories a l'altra», precisament per aquells que tenien —i tenen— poc de nou i poques glòries per oferir, tot expressant una vulgaritat de poder que denigrà l'autèntic caire popular de l'activitat fallera.

Avui alguna cosa ha canviat i sembla haver-hi un especial interès per tornar a les arrels d'aquesta festa, que començaren els menestrals i els gremis de la ciutat de València a fi de celebrar l'arribada de la primavera. La falla vol ser una forma fantàstica d'exagerar la realitat, encara que, de vegades, allò vertaderament fantàstic és la mateixa realitat. Fantàstic, esquizofrènic, irreal... Tot és un embolic de simple divertiment casolà, que va passejant-se pel mig de les places o els carrers, enlairant formes acartonades i arrosse-

No tot en les falles havia de ser València o pobles valencians. Mollet, enguany en planta una. Una avantguarda sudista que no fa de precedent únic. Ja n'hi ha hagut d'altres intents.

Aquest, però, ha comptat amb ingredients únics, inclosa una voluminosa ambaixada valenciana, on hi havia l'escriptor Ferran Torrent.

Ferran Torrent

gant una mica d'espontaneïtat on dia a dia només hi ha rutina. Un bon invent, açò de les falles, però, crec jo, desaprofitat. Algú vol recuperar-lo, i d'altres, com ara vosaltres, importar-lo.

La falla que heu plantat a Mollet presenta un pas important en les relacions Nord-Sud del nostre entorn cultural. Heu tingut la virtut d'haver construït i haver cremat la primera falla a Catalunya, encara que no sé si tal virtut serà entesa com cal a la Junta Central Fallera, el vostre comitè executiu d'ara endavant. Però, mirant la cosa des d'avall, per fi els valencians hem ubicat un «gibraltar» a Catalunya, i que es fota qui s'ha de fotre, perquè és fàcil pensar —i millor practicar— la cosa de la colonització del nord dels països valencians com una de les causes fonamentals de l'esvaïment del comitè de seguretat de l'ONU, que per cert encara no controlen els negres.

No pretengueu recollir al llibret de falles una antologia de la modernitat poètica. Cal utilitzar,

lo com un element d'implicació per a la creativitat i la participació lúdica de tot el veïnat: mascles i femelles, xiquets i majors, etc... perquè del llibret s'enrecordaran altres que no entendran de modes i modismes i el vostre llibret, suppose, serà l'incunable d'aquesta festa d'interès català.

Amb el títol d'«Ereccions Municipals» heu encertat, al meu entendre, amb la temàtica de la falla, ja que la proximitat de la campanya «erectoral» fa indispensable l'enduriment dels membres patrocinadors d'aquesta campanya, ço és, els partits, els quals hauran de sacsejar els càlculs de probabilitat per tal de traure profit d'alguna ximpleta o alguna promesa que, de segur, no acompliran.

Però la falla, i no s'espanten els xoriços de la política, que a pesar de la seua terminació en femení és plena de símbols fàl·lics, exculpa la broma que, potser sincera o amb blau la vertadera, exhaurirà es vulga o no es vulga el foc.

Per a acabar, felicite el president de la falla, valencià com tothom sap —la qual cosa es jugar amb un cert avantatge—, i us demane que disculpeu l'apologia que he fet de la «fallor», però no volia deixar passar l'avinentesa. La pregunta, tanmateix, es fa inevitable: ¿Què fa una festa com aquesta en un lloc com Mollet? Vés a saber en quina de grossa estareu pensant.

Que rebenteu de salut, per si de cas.

